

31.
припомня ми си азъ. Накланятъ се възмуща
на моята любовъ, която се превръща
въ образа възлюбленъ. — Отъ твоята снѣга снѣгъ!
И никой другъ не ще върви по твоите стѣпки
тъй върви, както азъ! Отъ тебе гаятъ тѣти,
играчки бѣсѣави! — Почини те кастимици,
~~и врати ми да вѣдѣе твоето~~
Безумиенъ азъ не съмъ да иска въ твоето
Отъ тебе азъ не ща безмислени облаги —
душа на члѣбѣта, кръвта на твоите жѣли
и вѣки, сабѣта ~~не~~ ^{що} може да кацѣри
въ твоето срдце, когато бѣсно дири —
туй, иска ми азъ. И знай, че моята мѣстѣ е будно
и децѣмъ, о крако, ~~ми~~ ^{не} ~~не~~ ^{ще} извѣрнемъ,
~~безъ ти да не съзрѣемъ~~ ^{на своя пиръ — и мене;}
и пощѣмъ, о крако, ~~ази~~ ^{не} ~~не~~ ^{ще} извѣрнемъ,
безъ ти да не съзрѣмъ и моятъ очи.

(Излиза презъ марката врата.)